

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/285/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214529
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214529.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/215/2012-108 zo dňa 26.2.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 275 eur titulom nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci podľa spisovej značky súdneho exekútora Ex/87/2009 (povinný E. U.). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (rozhodnutím o poverení) po uplynutí zákonom stanovenej doby, keď bol v omeškaní viac ako 5 mesiacov. On (navrhovateľ) utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ v tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkom vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v dotknutom období vynaložil sumu 125 eur.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že nesprávny úradný postup okresného súdu ako dôsledok jeho nesústreďenej činnosti je takej intenzity, ktorá mala za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv jeho ako poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a zároveň došlo k vyvolaniu viacerých rizík: neskorym ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčnej povinného. Pritom akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku

nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 275 eur, pri výpočte tohto nároku vychádzal z judikačnej činnosti Ústavného súdu SR v rozhodnutiach (tie i konkrétne označil navrhovateľ v návrhu) v prípade konštatovaných prieťahov v konaní vychádzajúc z týchto záverov za každý mesiac omeškania nečinnosti exekučného súdu si uplatnil 55 eur, za 5 mesiacov nečinnosti potom 275 eur.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 22Er/790/2009 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 8.6.2009 podal v dotknutej exekučnej veci na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vedenej na Exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 87/09 proti povinnému - E. U. o vymoženie sumy 1.023,70 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Martin, sp. zn. 14Cb/221/2006 zo dňa 30.9.2008, právoplatnosť rozsudok nadobudol 22.10.2008 a vykonateľnosť 26.10.2008. Okresný súd Martin poverenie vydal 15.6.2009, poverenie exekútorovi doručil 25.6.2009.

Okresný súd vychádzajúc z výsledkov hodnotenia vykonaných dôkazov a aplikácie hmotnoprávných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (najmä ustanovenie § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 § 17 ods. 1, 2, 3, § 15, § 16) aplikáciou ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti) v účinnom znení v čase podania žiadosti o udelenie poverenia vyhodnotil návrh navrhovateľa za nedôvodný v celom rozsahu. Nestotožnil sa okresný súd so skutkovým tvrdením navrhovateľa t.j. tvrdením, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia v dotknutom exekučnom konaní došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Práve naopak z pripojeného exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že konanie bolo začaté podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 8.6.2009 a o predmetnej žiadosti súd rozhodol vydaním poverenia 15.6.2009, teda po 9 dňoch od doručenia žiadosti, a nie po 5 mesiacoch ako to nesprávne uvádza navrhovateľ. Exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie konal v zákonnej lehote. Súd nemal v konaní preukázané tvrdené prieťahy v exekučnom konaní, následne nemal preukázaný ani nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na tomto základe vyhodnotil okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný a návrh v celom rozsahu zamietol.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pričom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa, odporca náhradu trov konania nevyčísľil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonaním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Osobitne zvýraznil, že súd postupujúc podľa § 101 od. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že súd riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a prejednať vec v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Odvolateľ zvýraznil obsahové znenie ustanovenia § 15, § 14 ods. 1, § 16 ods. 1 O.s.p. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v ním označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a

objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie veci zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000).

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď podal (odvolateľ) ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v úvahu v čase jeho vydania aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. a/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Zároveň podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverí, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k žalobe, mal súd umožniť mu (odvolateľovi) uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd však vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získa z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Odvolateľ dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v dotknutom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Za situácie, keď odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal jedine z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Vychádzal z podstatného a prioritného dôkazu, konkrétne z obsahu exekučného spisu dotýkajúceho sa navrhovateľom namietaného exekučného konania. Okresný súd dokazovanie vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa za svoju povinnosť považuje vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám najmä procesného charakteru.

Za účelový vyhodnotil odvolací argument, ktorým navrhovateľ namietal nestrannosť súdu a nestrannosť sudcu. Je jednoznačné, že zákonná sudkyňa, ktorá meritórný rozsudok vo veci vydala a konanie viedla, rozhodnutím nadriadeného súdu nebola vylúčená z prejednávania veci. Sám navrhovateľ v písomných podaniach napríklad v podaní zo dňa 30.10.2012 (odpoveď na výzvu - uznesenie na č.l. 15 spisu) výslovne prehlásil, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Obdobne také stanovisko navrhovateľa pretrváva i v odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin 8C/215/2012-26 zo dňa 31.1.2013, ktorým mu bola uložená poplatková povinnosť v sume 66 eur za námietku zaujatosti vznesenú voči sudcom Okresného súdu Martin. V odvolaní proti uvedenému uzneseniu opätovne navrhovateľ výslovne prehlásil, že súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. on nepodal, preto hodnotil spoplatňovanie „fiktívneho návrhu“ za bezpredmetné. Uvedené výslovné prehlásenie viedlo i k zrušeniu uznesenia Okresného súdu Martin o vyrubení súdneho poplatku za námietku zaujatosti, keďže neexistoval procesný úkon navrhovateľa, ktorý by mal byť spoplatnený (nebola podaná námietka zaujatosti účastníkom). Zákonná sudkyňa Mgr. Magdaléna Šmidtová vo svojom vyjadrení (na č.l. 35) uviedla, že v aktuálnom konaní sa necíti byť zaujatá ani pre pomer k účastníkom ani k ich zástupcom, ani pre pomer k samotnej veci v dotknutom exekučnom konaní nebola ani zákonnou sudkyňou. Za tejto procesnej situácie neexistoval zákonný dôvod na predloženie veci pre rozhodnutie nadriadeného súdu postupom podľa § 16 O.s.p. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa Mgr. Magdaléna Šmidtová mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci a navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie má súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený i procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany. Napokon písomné vyjadrenie odporcu k podanému návrhu okresný súd navrhovateľovi doručoval, navrhovateľ uvedené vyjadrenie prevzal 12.2.2014. Mal teda vedomosť o postoji odporcu k prejednávanej veci. Bolo na navrhovateľovi či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, využiť alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže rozhodovanie o takomto procesnom návrhu nebolo obsahovou súčasťou meritórneho rozsudku. Navyše nebolo možné vyhodnotiť za dôležitý dôvod označený navrhovateľom pre zrušenie pojednávania namietanú nestrannosť sudcu/nestrannosť súdu, keďže navrhovateľom tvrdené tzv. objektívne porušenie zásady nestrannosti súdu/nestrannosti sudcu nemá svoj právny základ v rozhodovaní o takomto procesnom návrhu, keďže opakovane navrhovateľ vo viacerých podaniach sa vyjadril, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal, a následne ani nadriadený súd nemal podklad pre rozhodovanie o vylúčení/nevylúčení sudcov, o to viac, keď zákonná sudkyňa sa necítila byť zaujatá a nevidela dôvod pre vylúčenie z prejednávania a rozhodovania.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci postupy exekučného súdu boli realizované v zákonom stanovenej lehote, súd prvého stupňa poverenie vydal po 9 dňoch po obdržaní žiadosti o udelenie poverenia. Nebol preukázaný navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti, resp. v omeškaní súdu prvého stupňa pri vydaní poverenia súdnemu exekútorovi. Jednoznačne bola v konaní preukázaná nepravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa,

keďže ten tvrdil v návrhu na začatie konania, že súd bol v omeškaní s vydaním poverenia viac ako 5 mesiacov. Uvedené tvrdenie bolo tvrdením nepravdivým, ba práve sa preukázal z obsahu pripojeného exekučného spisu opak, že súd konal v zákonom stanovenej lehote a aj vydal poverenie pre exekútora. Za tejto situácie potom nebol preukázaný primárny predpoklad tvrdeného zodpovednostného vzťahu štátu, neexistoval totiž nesprávny úradný postup. Ďalšie následné hmotnoprávne otázky vzhľadom na záver o neexistencii nesprávneho úradného postupu sú bezpredmetné v súdnej veci rozoberať a riešiť. V podstate ani sám navrhovateľ nezniesol vo svojom odvolaní žiadne hmotnoprávne argumentácie a z tohto dôvodu v sporovom konaní neprislúcha ani odvolaciemu súdu vykonať odvolací prieskum nad rámec odvolacích dôvodov.

Neobstojí odvolací argument odvolateľa, že rozsah a obsah vykonaného dokazovania si okresný súd svojvoľne určil sám, pretože okresný súd vychádzal z jediného a podstatného dôkazu a to bol obsah exekučného spisu, ktorý dôkaz navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania označil.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa charakteru procesného nemali dopad na vecnú správnosť prijatých záverov súdu prvého stupňa.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil a odvolaniu navrhovateľa nevyhovel.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd postupom podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .